

Jitka Pavlečková

Předložená práce je věnovaná problematice vstupu dítěte do mateřské školy. Sleduje děti běžné populace, také problematiku adaptace dítěte se sluchovým postižením, se kterým autorka pracovala.

Teoretickou část věnovala rozboru socializačních procesů, rodiny, výchovně vzdělávacích institucích, obecné problematice dítěte se sluchovým postižením, osobnost učitelky mateřské školy.

Autorka prostudovala dostatečný počet odborné literatury odpovídající zvolené problematice. Prokázala, že s literaturou dovede pracovat, nemá problémy s uváděním odkazů. Škoda, že se autorce nepodařilo udržet si potřebný odborný objektivní nadhled. Odkazy na situaci „u nás v mateřské škole“ mohou být pro laického čtenáře zajímavé, ale v odborné práci jim schází potřebné odborné zdůvodnění. Často odbíhají od původního záměru ilustrovat popisovanou situaci (str. 32 na př.). Mnohdy kritizuje rodiče, což není předmětem práce. Omlouvám se, ale kritika budí dojem, že autorka přistupuje k rodičům s určitou nadřazeností (str. 12, 26, 33-34). V kapitole Různé modely mateřských škol v České republice u církevních škol je opomenuta MŠ zřízena Československou církví husitskou, židovskou obcí. Překvapivě je hlavní problematice – výkladu pojmu adaptace – věnována jen jedna a půl stránky. Zcela nelogicky je vložena kapitola „Kritéria přijímání dětí“ str. 23 a tím narušena plynulost rozboru adaptace, který pokračuje na str. 27 a dále.

V kap. Vzdělávací cíle (str. 37) autorka poněkud nepřesně vysvětluje, co jsou vzdělávací cíle. Měla by to napravit, dále vysvětlit, zda prožitkové učení je vzdělávací cíl nebo metoda.

Podrobně je rozebrána problematika dítěte se sluchovým postižením. Některé informace o integraci dětí uprchlíků (str. 41) do uvedené kapitoly „Integrace dítěte se sluch. postižením“ věcně nezapadají. Teoretické části uchází závěrečné shrnutí a zobecnění.

Praktická část je uvedena sledovanými cíli a hypotézami. 1. hypotéza řečí spíš problematiku rodiny a dítěte.

Autorka zajímavě sleduje tuto problematiku v rozmezí od zápisu do MŠ, po 14 dnech, po 2 měsících. Schází vysvětlení, proč volila právě toto časové rozmezí, zvláště když u hyp. č. 3 sleduje u dětí rozmezí 6 týdnů.

Opět není uvedeno proč právě 6 týdnů.

Autorka by měla vysvětlit, proč řeší zvláště adaptaci dívek, zvláště adaptaci chlapců, v čem vidí rozdíl v adaptaci dětí ve městě, na vesnici.

Srovnávání stravovacích aktivit (str. 67) považuji za problematiku- autorka neuvažuje o tom, že výsledky nemusí být ovlivněny průběhem adaptace, ale stravovacími zvyklostmi rodiny.

U tabulky na str. 84 může autorka vysvětlit, zda skutečnost, že v heterogenní třídě chlapci sami vyhledávají kontakt s učitelkou méně je klad nebo zápor. Zda uvažovala o příčinách, proč takový výsledek.

Závěr praktické části tvoří to nejzajímavější- popis adaptace dívky se sluchovým postižením. Podrobně je popsána osobní anamnéza, postupná adaptace. Nejzajímavější část práce je nepochopitelně upozaděna.

Celkově lze hodnotit práci jako obsahově zajímavou a ne zcela vyčerpávající původní záměr-objasnění problému adaptace v teoretické rovině. Při obhajobě na odpovídající odborné úrovni lze práci hodnotit jako velmi dobrou.